No. 70. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 11 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Cts. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Cts. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— De Vereenigde Staten van Noord-Amerika zullen eenen anderen naam verkrijgen: in vele Amerikaansche dagbladen vindt men dezelve ook reeds aangeduid door den naam van *Alleghania*, ontleend van het Alleghanij-gebergte, hetwelk het vasteland van Amerika, van af de golf van Mexiko tot den grooten Oceaan, doorloopt.

DUITSCHLAND.

— Den 30. Mei is eene buskruidfabriek bij Freiburg, in Saksen, in de lucht gevlogen. Ofschoon de voorraad buskruid slechts eenige honderd ponden bedroeg, was de uitbarsting zoo geweldig, dat het gebouw tot op den grond vernield werd, in den omtrek staande huizen de deuren en vensters waren verbrijzeld of ingeslagen, en in het bosch groote boomen waren door midden gespleten. Een paar menschen zijn op een grooten afstand geslingerd en zwaar gewond geworden.

ENGELAND.

LONDEN, den 4. Junij. Vrijdag heeft men te Liverpool het monster-kanon beproefd, 't welk voor de Amerikaansche oorlog-stoomboot *Princeton* bestemd is. Dit geducht artillerie-stuk werpt kogels van 219 ponden en wordt met 45 pond buskruid geladen. Het uitwerksel der ontploffing is verschrikkelijk; naar men beweert, vloog de kanonkogel tot drie engelsche mijlen ver in zee.

— In *the Morning-Herald* leest men, dat het schip *Wasp*, kapt. *Usher*, een slavenhaler had genomen en naar Sierra Leone had opgezonden. Onder weg ontmoette dit genomen schip een andere slavenhaler, hetwelk door den Engelschen officier ook werd genomen. Deze plaatste op hetzelve den aspirant *Harmer*, met 8 man, waarop men van elkander ging. De heer *Harmer* liet het scheepsvolk te veel vrijheid, hetwelk hem en de 8 Engelschen vermoordde en ontvlugte. Het vaartuig viel echter in handen van het schip *de Star*, kapt. *Dunlot*, die de misdadigers naar Engeland heeft gezonden.

FRANKRIJK.

— Uit Ernée wordt gemeld, dat zich aldaar een cholera-geval heeft geopenbaard. De tijding, welke zich met de snelheid van den bliksem verbreidde, heeft de bevolking dier stad en der omliggende gemeenten in de grootste ontsteltenis gebragt. Men heeft echter niet van meerdere zieken gehoord; geen der personen, die den patient in zijne kortstondige ziekte hebben bijgestaan, is door de vreeselijke kwaal aangetast.

Te Londen en misschien ook wel elders, heeft men insgelijks gevallen van cholera opgemerkt; maar de vrees, welke men zoude hebben kunnen voeden, is niet nader bevestigd.

— Waartoe de schraapzucht en gouddorst een mensch kunnen brengen, is waarlijk niet te gelooven. *La Bigorre*, dagblad van Tarbes, verhaalt dat een maire zijn 20-jarige dochter, voor eene ellendige som van 200 frs. aan een deugniet heeft verhuurd; en, hetgeen niet minder schandelijk is, hem eene schriftelijke en gezegelde magtiging heeft gegeven. De justitie heeft zich deze schandelijke handel aangetrokken.

— De heer *Alexis Perrey* heeft vóór eenige dagen aan de Academie van wetenschappen te Parijs eene lijst aangeboden van de aardbevingen, welke in de twee laatst verloopene jaren in Europa hebben plaats gehad. In 1843 beliep derzelver aantal 73, waarvan eenige gedurende verscheidene dagen hebben aangehouden. Over het geheel heeft men in dat jaar gedurende 113 dagen schokken gevoeld.

In 1844 zijn er 50 aardbevingen geweest, en het aantal dagen, gedurende welke men schokken voelde, bedroeg 76 dagen. Van deze 50 aardbevingen, hadden er 21 in den winter, 10 in de lente, 10 in den zomer en 9 in den herfst plaats. Men heeft opgemerkt dat zij in den winter menigvuldiger zijn dan in den zomer. Italie en Sicilie werden het meest door dezelve bezocht. Van de 50 telde men er 23.

BELGIE.

— In de provincie Namen heeft, dezer dagen, het onweder hetwelk op vele plaatsen is losgeborsten, aanzienlijke schade aangerigt. Te Gedinne is den bliksem op den toren gevallen, en, na denzelven te hebben afgeslagen, is hij in de kerk gedrongen, alwaar hij insgelijks merkelijke schade heeft veroorzaakt. Te Loijers is de vrouw van den onderwijzer door den bliksem getroffen en doodgeslagen.

— Maandag laatstl. heeft een geweldig onweder te Spa gewoed. Boomen en banken zijn weggerukt, en eenen stortregen heeft geheel de stad onder water gesteld.

— Uit verscheiden streken van Duitschland schrijft men dat er den 30 Mei een vreesselijk onweder op verschillende plaatsen is losgebarsten, en alom groote schade heeft aangerigt.

— Bij het uitgraven van het kanaal der Marne naar de Aisne in Champagne heeft men 40,000 kilogrammen beenderen van ossen, koeijen, paarden, schapen, varkens en honden ontdekt, vermengt met aarden kruiken, koperen en ivoren voorwerpen, en romeinsche medaliën van de keizers *Adrianus*, *Antonius*, *Marcus-Aurelius*, *Septimus-Severus* en *Julia Domma*, waaruit blijkt dat deze put van de IIe. of IIIe. eeuw dagteekent.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 5. Junij. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is het centraal verslag uitgebragt nopens de steenkolenmijnen te Kerkraede. De beraadslagingen daarover worden bepaald op Zaturdag ten 11 ure.

De beraadslagingen over het tarief worden voortgezet. Nadat verscheidene leden het woord hadden gevoerd heeft de minister van Finantien het ontwerp breedvoerig verdedigd.

Daarna worden de beraadslagingen gesloten. Men gaat ter stemming over. Het ontwerp wordt *aangenomen* met eene meerderheid van 31 tegen 25 stemmen, en zal aan de Eerste Kamer worden gezonden.

'sGRAVENHAGE, den 7. Junij. In de zitting van heden is, na eenige beraadslagingen, met eene meerderheid van 44 tegen 3 stemmen, *aangenomen* het ontwerp van wet betrekkelijk den afstand der steenkolenmijnen van Kerkraede, ten behoeve van den aan te leggen spoorweg van Maastricht naar Aken. *Tegen* hebben gestemd, de heeren *de Kempenaer*, *Luzac* en *Verwey Mejan*.

AMSTERDAM, den 3. Junij. Met bevreemding verneemt men dat de Raad dezer Stad ook den Heer Minister *Floris Adriaan van Hall*, tot lid der Staten van N. Holland herkozen heeft.

Dat de Raad al de overige aftredende leden der Staten, als zoodanig zou herkiezen, kon men, daar zulks toch eene vaste gewoonte schijnt geworden te zijn, wel vermoeden; maar, dat men ook eenen man, die sedert 2 jaren buiten de provincie woonachtig is, zou herkiezen, dat zeker had niemand kunnen verwachten.

Die keus is af te keuren:

1. Omdat de Heer *v. Hall*, min. van finantien zijnde, geen tijd kan hebben om de zittingen der Staten bij te wonen.

2. Omdat de rang van eenen min. niet gedoogt, dat Z. Exc. *van Hall* zitting neemt in een collegie, dat beneden dien rang is, en gepresideerd wordt door eenen, aan Z. Exc. ambtgenoot van binnenl. zaken, ondergeschikt ambtenaar.

3. Omdat de gekozene sedert 2 jaren te 's Hage, dus in eene andere provincie woonachtig is; terwijl het blijkbaar de bedoeling van den grondwetgever geweest is, om de prov. staten zamen te stellen uit personen in de provincie woonachtig. — Zulks is tot hiertoe ook algemeen zoo begrepen.

Heeft nu de Raad der stad Amsterdam, door de verkiezing van Mr. *F. A. v. Hall*, een blijk willen geven, dat de Raad met het gehouden gedrag des ministers, bij de laatstelijk gevoerde debatten over eene grondwets-herziening, zoo bijzonder ingenomen is? Wie zou zulks durven denken?

Zoo veel is echter onzes inziens zeker, dat de Raad hierdoor oorzaak is, dat er in de aanstaande bijeenkomst der Staten van N.-Holland, ééne plaats stellig onbezet moet blijven, ten ware Z. Exc. *van Hall* zoo constitutioneel mogt denken, om deze fout te herstellen, door voor die betrekking te bedanken.

— Ook te Goes is thans eene *Algemeene Armenwerk-Inrigting* tot stand gebragt. De Commissie, daartoe gekozen, bestaat uit 2 leden van den Stedelijken Raad, 2 leden van het Kollegie der Hervormde Diaconie, 2 leden van het algemeen Armen-Bestuur, 2 leden van de Commissie der Spijsuitdeeling en 2 leden van het Dep. van 't Nut van 't Algemeen. Het doel is: »*de behartiging der zedelyke en stoffelyke belangen der arbeidende, behoeftige en armen-klassen* binnen de stad, benevens dat van het opkomend geslacht onder dezelve, en zij wenscht, dat doel te bevorderen, door tot orde, zedelijkheid en spaarzaamheid, krachtdadig op te wekken, en in den winter arbeid te verschaffen."

TOONEELEN AAN BOORD VAN EEN SLAVENSCHIP.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Zoo dit anderen tot afschrikkend voorbeeld dienen moest, miste het zijne uitwerking; want eenige dagen later werd nog meer water dan vroeger vermist en dienvolgens weer een achttal negers nog scherper gekastijd. Ieder ontving in den maneschijn achttien slagen; vervolgens werden zij geboeid in het kielruim geworpen. Zoo beantwoordde, gelijk bij de meeste menschelijke dingen, het einde geenszins aan het begin. Het rammelen der ijzers, dat hun zoo welluidend in de ooren klonk, toen zij die na het nemen van den prijs afstroopten, had nu een anderen klank verkregen, toen men hen weer aan elkander smeedde en op zweepslagen onthaalde. Wel is waar had hun eigen doen, dat zij verrotte lompen in de watervaten stopten, hun deze straf berokkend; maar men had toch hun toestand in aanmerking moeten nemen, daar de folterende dorst in het stikkend heete ruim velen in eene doodelijke koorts had doen vervallen."

De heer HILL verhaalt niet, op welke wijze men verdere diefstallen trachtte te keer te gaan, het schijnt wel, dat slagen als meest doeltreffend tegenmiddel werden aangewend.

De dood raapte op de overvulde schepen nog menig offer weg; en de lijken werden zonder de minste ceremonie over boord geworpen. Het was een afgrijselijk schouwspel, de naakte ligchamen dier ongelukkige slagtoffers op de oppervlakte der nu geheel kalme zee, met het gezigt naar de schepen gekeerd, te zien omdobberen, tot de haaijen hen verslonden.

Terwijl de Progreso weder naar het zuiden stuurde, werd de lucht koud en maakte den toestand der negers nog treuriger. Het volgende is een uittreksel uit des heeren HILLS dagboek.

1. Mei. De naakte negers rillen en klappertanden. Dit lijden ontbrak den ongelukkigen nog, die zich nu eensklaps uit de verstikkende hitte in verkleumende koude verplaatst zien.

5. Mei. De koude neemt toe; zeven negers zijn dezen morgen dood gevonden - onder hen een jong meisje. De dood maait zonder erbarming; het weder is stormachtig; door den donkeren nacht klinkt het gekerm der ongelukkigen, vermengd met het huilen van den wind en het geloei der golven, en vervult het hart met schrik en ontzetting. Met den aanbrekenden morgen weder hetzelfde onzalige schouwspel - drie lijken, een man en twee knapen, worden aan de baren overgegeven. De man was een van die, welke men voor drie of vier dagen zoo onmenschelijk geslagen heeft. De anderen zijn tusschen de losse planken doodgedrukt.

- Had zich dan niemand de moeite kunnen geven, om die losse planken weder vast te spijkeren? -

18. Mei. Men zal het bezwaarlijk gelooven; maar met verbazing heb ik opgemerkt, dat deze arme negers niet zonder alle opvoeding zijn. Menigmaal komen zij naar het achterdek en als zij ons des morgens eerst in het oog krijgen, buigen zij, ter begroeting, de knie voor ons. Zoo vaak zij ons voor een klein geschenk aan voedsel of water danken willen, stampen zij op den grond en maken eene diepe buiging, hoewel het hun, bij hunne zwakte, moeijelijk valt zich op te rigten. De vrouwen nijgen, zoodat zij met de knieen bijna den grond raken. Bij het verdeelen der kleine stukken vleesch in hunne bakken, leggen zij de strengste eerlijkheid aan den dag.

Den 28. Mei kreeg men Kaap Agulhas in het gezigt en twee dagen later werden de negers aan land gezet en op wagens naar de Kaapstad vervoerd. Van de 397 bereikten slechts 222 levend de Kaap; er waren dus 175 aan boord gestorven. Velen intusschen bezweken nog na de landing. Twee negers waren op de Cleopatra overleden. Het schouwspel aan boord van den Progreso, toen men zijne lading loste, was ontzettend. Zeven lijken lagen op elkander gehoopt en tusschen de planken vond men het reeds half verrotte ligchaam van een knaap, dien de ratten eene hand afgevreten en een oog uitgehold hadden.

De heer HILL besluit zijn verhaal met de opmerking, dat, in weerwil van alle pogingen der verschillende Europesche mogendheden, het toch bezwaarlijk zal vallen, aan den slavenhandel ooit een einde te maken. Het ongehoorde geldelijke voordeel toch, dat deselve oplevert, heeft voor vele egoïstische menschen al te veel aantrekkelijks. Men kan zonder de minste moeite aan de oostkust van Afrika te allen tijde en zeer goedkoop negers aankoopen, en behoeft zelfs niet altijd geld daartoe te hebben; maar kan hen ook tegen ruwe wol inruilen tegen den prijs van ongeveer f 41 voor een man en f 27 voor een knaap, terwijl men daarentegen te Rio-Janeiro voor een man f 624, voor eene vrouw f 491 en voor een knaap f 372 bedingt, zoodat met eene enkele lading soms f 228 000 is te winnen. Dienvolgens is de slavenhandelaar behoorlijk schadeloos gesteld, ook als hij van vier of vijf ladingen maar eene in zekerheid brengt. Door geldzucht aangespoord, biedt hij bij het minste vooruitzigt op goed gelukken het hoofd aan alle gevaren. Bovendien heeft hij bijna nooit straf te vreezen. Ondanks de vele magtige staten, die den slavenhandel afgeschaft en verklaard hebben, denzelven als zeerooverij met den dood te zullen straffen, is dit alles in de praktijk tot slechts een doode letter. -- Zoo werd ook de manschap van den Progreso op vrije voeten gesteld, wijl op de Kaap geene overheid zich bevoegd achtte, hen als misdadigers te behandelen.

Zoo door de hoop op onmetelijke winsten geprikkeld, drijven de slavenhalers, naardien zij geene persoonlijke bestraffing vreezen, hunnen verfoeijelijken handel thans met nog grooter ijver, maar ook met meer onmenschelijke wreedheid dan te voren, en het bloed der arme slagtoffers heeft nooit luider tot ons, die, hoewel zonder opzet, hunne ellende verhoogd hebben, om wraak geroepen, dan in onze dagen. Inderdaad toch zijn de verschrikkingen van den slavenhandel ongemeen toegenomen. In plaats dat de negers, gelijk voorheen, in ruime schepen naar hunne bestemmingsplaats worden overgebragt, pakt men hen thans in de minst mogelijke ruimte van snelzeilende brigantijnen digt opeen; en met het getal der schepen (waarvan jaarlijks 20,000 den atlantischen oceaan doorklieven), welke de engelsche kruisers treffen, heeft ook het lijden en de sterfte onder de ongelukkige schepelen bovenmate toegenomen. Met het wegnemen van een slavenschip ondergaat hun lijden, gelijk wij boven reeds gezien hebben, weinig verzachting, daar de officieren, aan eene dusdanige zending niet gewoon, de martelingen der negers met zoo veel onverschilligheid aanzien, dat zelfs onder engelsche vlag

Ingezonden Stukken.

Anekdoten van den Dag.

2. Een, zoo als er Goddank! meer beginnen te komen.

Vraagt men wie de voorstanders zijn der tegenwoordige orde van zaken, dan is het antwoord eenvoudig: zij, die het tegenwoordig *zeer goed* hebben, en niet weten of zij het, bij eene eventuëele verandering wel *zóó goed* hebben zouden; — het is inderdaad vermakelijk te zien, hoe deze menschen thans, zoo als men dat noemt, op hunnen achtersten zolder gejaagd zijn, nu er kwestie was van verandering; zij schreeuwen zoo hard zij kunnen tegen elk vrijzinnig woord, en waarom? enkel eigenbelang! zij willen liever de geheele natie zien verarmen, dan gevaar loopen, de minste schade te lijden. Bijzonder steekt hiertegen af het gezegde van eenen bemiddelden, geleerden en verlichten (1) geneesheer in Zuid-Holland, die wij dezer dagen, uit den grond van zijn hart hoorden verklaren: « Niemand is beter in de gelegenheid dan ik, om te weten hoe de toestand des volks is; ik, die door mijne « betrekking onder alle standen kom, weet dat het volk « uitgeperst wordt, en dat de belastingen een waar bloed- « geld mogen heten, iets waarvan de rijkeren geen denk- « beeld schijnen te hebben, en daarom: verandering moet « er komen, ik zal dit zoo veel en waar ik kan bevorderen, « en waag er des noods mijn halve vermogen aan, mits « slechts het lot van den burger- en handwerksman verbetere, en zóó worde als zij (de kern der natie) het « verdient." *(Vervolg hierna.)*

(1) Geleerd en verlicht is nog zeer verschillend; want geleerde menschen denken niet altijd verlicht, in het staatkundige of godsdienstige.

MENGELINGEN.

Blik op het Vaderland.

Het uur der verlossing sloeg voor het diep gezonken Vaderland, en de Nederlandsche driekleur huwde zich, na negentienjarige scheiding, aan de op nieuw dierbaar geworden Oranjekleur. De zoon van den ongelukkigen vijfden WILLEM werd als een reddende engel begroet, en de souvereiniteit in zijne handen gelegd. Eene Grondwet bepaalde de betrekking tusschen den nieuwen Vorst en het verjongde Volk, maar zij droeg dezelfde gebreken, als de Unie van Utrecht, te weten, dat zij niet in verband was gebragt met de ontwikkeling des volks, omdat de natie zich die ontwikkeling onbewust was. — Het Weener congres schiep een Koningrijk der Nederlanden, en de Grondwet der Noordelijke gewesten onderging een Procrustische kuur, en de Natie, voor welke zij bestemd was, insgelijks. De Hollanders gevoelden naauwelijks wat zij verloren; de Belgen versmaadden wat zij wonnen, omdat zij zich als eene Hollandsche Provincie beschouwden; en de Koning zelf leerde al spoedig de onwaarde van het Staatsstuk kennen, dat aan het grootste deel van het Koningrijk eer opgedrongen dan gegeven was. De Regering liet de Grondwet liggen, waar zij haar belemmerde, de zuidelijke riepen haar in, waar zij hunne belangen dienstig was. Wij kennen de geschiedenis van 1816 tot 1830 en vooral de woelingen sedert 1827, per fas et nefas doorgezet. De regering sterk in haar stelsel van behoud of zoo geliever wilt van verlies, versmaadde de wenken van doordenkenden, en waande de Belgische oproerkraaijers door een boodschap van verschrikking te beteugelen. De dag van Brussel kwam — en nu, trad de Regering toe; des Konings zoon snelde naar Antwerpen, stelde zich aan het hoofd der beweging... alles te vergeefs, omdat de Regering *te laat* kwam. Belgie scheidde zich af, en de ongelukkige Prins werd door de getrouwe Noordelijken als verrader veracht en ging als zondenbok met de schuld der Regering beladen wel niet naar de woestijn, maar toch het land uit. Toen daalde van den troon de belofte van herziening en herstelling van het half gesloopte Staatsgebouw. Eene commissie ad hoc werd benoemd, die niets deed, en de Natie bedwelmd door den kruiddamp van Hasselt en Leuven zag niet den afgrond, om welken zij met haar eigen millioenen eene ringmuur optrok. Een status quo van een achttal jaren deed die damp optrekken, de muur viel om, en men zag zich bedrogen, misleid, verarmd, om morgen met een ledigen, door VAN DAM nog leelijker gequalificeerde Schatkist, in het verderf te storten. De regering, ach wij weten het, legde den staat B over en de kreet van verontwaardiging weergalmde uit de Kamer door het gansche land. Door eene weigering der begrooting moest de Regering gedwongen worden om tot eene herziening der Grondwet over te gaan en kwam toen met een ontwerp voor den dag welke volslagen bespotting was van den zich ontwikkelenden volkswil, of onbegrijpelijke onkunde van de algemeene behoefte. De Grondwet van 1840 kwam tot stand; de oude Koning onttrok zich aan het bewind, om in de armen eener door de Natie onbeminde vrouw van staatszorg uit te rusten, en de krachtvolle WILLEM, door geene herinneringen gedrukt, nam onder de levendigste toejuichingen bezit van den troon. Men hoopte dat de ridderlijke Vorst zich aan het hoofd der beweging zou plaatsen, maar of de herinnering aan Antwerpen nog drukt, wij weten het niet, maar in den Haag is alleen beweging in kunst- en zingenot. In het jaar 1843 werd de wensch der Natie door de vertegenwoordiging voor den troon nedergelegd, en een goed woord ging van daar uit. De wet der redding kwam ter tafel, werd heftig bestreden, doch aangenomen, omdat men niet kon veronderstellen, dat de Regering de rol van oppositie tot de hare zou maken. De leening werd volteekend, Europa stond verbaasd. Nu wachtte de Natie. De Kamer werd geopend. De Koning zou spreken; maar geen woord van hetgeen men billijkerwijze verwachtte. De Kamer achtte zich verpligt haren wensch krachtvol uit te drukken, maar de Eerste Kamer wilde niet mede spreken, en de Minister van Binnenlandsche zaken leidde de Tweede een koninklijk zwijgen op. Mannen echter als LUZAC en VAN DAM lieten zich niet door een ministerieel rescript verstommen, en een THORBECKE en DE KEMPENAER en anderen waren niet in de Kamer gekomen, om zich als schapen te laten weiden waar geen gras is.

Negen mannen sloegen de handen ineen, en een veel omvattend ontwerp minder tot herziening dan wel tot hervorming en vervorming der Grondwet leidende, werd der Kamer aangeboden. Welk een onthaal vond dit stuk in en *buiten* dezelve? Allerwege oogstten de voorstellers dank. Eenige duizenden bragten de bewijzen hunner goedkeuring door petitiën en adhaesiën in te zenden; maar meer dan honderdmaal grooter was het getal dergenen die in stilte die mannen eenen gunstigen uitslag wenschten. Een enkele stem ging er op in den vorm van staatkundige brieven en men wist, al wierd het verborgen gehouden, zeer goed het adres des briefschrijvers; maar welken invloed hebben die brieven met groote bekwaamheid geschreven gehad? geene! Het Gouvernement heeft de gang die het petitionement nam gade geslagen, andere zouden zeggen bespied, en zoo is het Nederlandsche volk zonder vorm van proces even als iemand die voor gevaarlijk wordt gehouden, onder toezigt der politie gesteld. Maar men heeft of den moed niet gehad, of men is niet geslaagd, om een enkel verzoekschrift voor het behoud der bestaande Grondwet te verkrijgen. De Kamer zelve onderzocht het voorstel, en verzette zich tegen het genomen initiatief, tegen den vorm en de strekking van hetzelve, maar deed het op eene wijze, welke den uitslag duidelijk voorspelde. Het antwoord der voorstellers was een meesterstuk van diepe en weldoordachte welsprekendheid, en wij kunnen het de 34 mannen gaarne vergeven, dat zij zich aan geene wederlegging waagden. Vijf dagen lang van den morgen tot het nachtelijk uur is het voorstel, nu tot 45 wetsontwerpen gebragt bestreden en verdedigd. Wij hebben de heer *Thorbecke* gehoord en den man bewonderd, den heer *Luyben* en ons over den man verwonderd, zoo hij met zijne ambtgenooten geene instructie uit Rome van den Luikschen Bisschop heeft ontvangen. Hoezeer ook het voorstel werd bestreden, dat zekerlijk, als menschenwerk ook zijne zwakke zijde had, zoo bleek het toch; dat niemand als lofredenaar optrad van de bestaande Grondwet; dat het zwijgen der Regering en haar gedrag vinnig gelaakt werd en wel niet het minste door de tegenstanders van de voorstellen. En nu treedt de Minister van Justitie op, en spreekt in naam van de Regering het doemvonnis uit, als deelde men in de overtuiging, dat er geene noodzakelijkheid tot verandering bestaat, of zij moet zich zoo als in 1830 imperieusement doen gevoelen. De hooge Regering heeft een vonnis uitgesproken, dat alle weldenkenden bedroeft, onruststokers alleen kan verheugen; want men heeft zich, van achter de schermen der stilzwijgendheid voor den dag gekomen, bloot gegeven. — De Kamer was verstomd. De tegenwoordigheid der Minister had iets anders doen verwachten. Met mannelijken ernst en deftige bezadigdheid werd door onderscheidene leden het woord tegen de ministeriële uitspraak gevoerd; maar 34 gingen zoo verre dat zij, zoo als het ten minste schijnen moest op hooger last, hunne stem uitbragten, niet tegen het voorstel maar tegen elk voorstel hoegenaamd tot herziening voor de Grondwet. 21 hebben zich daarvoor verklaard. Eene belangrijke minderheid, die kracht genoog bezit, om de noodzakelijkheid, nu zoo zonderling betwist, te doen uitkomen. Vreemd mag het klinken dat van de 34 tegenstemmers 12 hun votum hebben gegeven tot de opname van die § in het Adres welke de Eerste Kamer in het harnas joeg, maar zeker gaat het, dat het getal dergenen die de herziening willen, toenemende is. Wij veroorlooven ons geene aanmatigingen, en werpen ons niet op als raadgevers van de Kroon, maar dit moeten wij openbaren, dat als de Regering de toekomst werkeloos afwacht, zij met het volk zal vallen in den afgrond van het « *te laat*." *(W. v. d. H.)*

GEMENGDE BERIGTEN

zijn de kleinigheden van den dag. - De bladvulling der dagbladen. - Fincturen van allerlei. - De geest der Kamper-Courant. - De snipperbak van de redactie. - Het aas der nieuwsgierigen. - De bron van de nieuwsvertellers. - Het mengvat van rijp en groen. - Een ollipodrigo. - Een lappedeken - Het binnensmokkelen van advertentiën. - Eene aaneenschakeling van tegenstrijdigheden. - Een tooverlantaarn. - Een broddelwerk. - Een harlekeins-pak. - Mixturen van Jan Salie. - Een choas. - Een boek voor alle lezers. - Een hutspot. - Eene quintescens van de week. - Een begin zonder einde. - Een zoute of laffe kost. - Een aftreksel van alle dag- week- en maandschriften. - Een lokvink voor het lagere mindere publiek. - De klem van de redactie. - Een steek onder water. - Eene schets van hetgene gezegd kon worden - Poëzij onder het proza. - Een aanhangsel van het geheel. - Een paskwil op alles. - Een staatkaart. - De flikkering van een vuurwerk. - Een snuifje. - Variatiën zonder thema. - Een kost voor alle monden. - Eene gril. - Eene grap. - Een vlieger die dikwijls niet opgaat. - Een wisjewasje. - Een ornement. - Een trekpleister voor de smalle gemeente. - Een misdruk. - Een gemengd gezelschap. - Eene chiffonnière. - Een huishouden van Jan Steen. - Eene klucht. - Een meubelmagazijn. - Een arke-Noach. - Een omnibus. - Een pot-pourri. - Iets over alles. - Een doolhof. - Een wekker. - Eene lijn zonder einde. - De rok van Jozef. - Eene reis door het heelal. - Een bont schilderij. - Een fautief opstel. - Eene bloemlezing. - Keur van mengelingen. - Tot nut van 't algemeen. - Van alles wat. - Voor verstand en hart. - Théâtre de variétés. - Harmonie van dissonanten. - Compositie van droogzand. - Dagboek van goede en kwade werken. - Resultaat van lectuur. - Een mozaik. - Magasin de nouveautés. - Zwart register van duizend zonden. - Een nastukje. - Kort begrip van de nieuwe geschiedenis. - Encyclopedie van alles. - De akker van een luiaard. - Merg der couranten. - Een hermaphrodiet. - Een beestenspel. - Eene pantoffelparade. - Een lied zonder einde - Eene belle de jour. - De wereld in een doos. - Gemengde berigten. - Tielsch Stads- en Arr. weekblad.

STEEK ONDER WATER.

Het is een oude raad, of les, die wij bedoelen,
Vangt een flegmatisch volk, laas, eenmaal aan te woelen,
Niets, niets vermag zijn drift, zijn kokend bloed te koelen;
Gelijk een wespennest, ziet men het dan krioelen;
't Grijpt driftig links en regts naar stokken, tafels, stoelen,
En slaat meedoog'loos dood de *Kikkers* uit de poelen;
Maar ook de *Leeuwen*, ach, ze ontgaan zijn woest gejoelen
Der stoelen nekslag niet.... De raad, die wij bedoelen,
Is, « *wie niet hooren wil, moet* (eenmaal zeker) *voelen.*"

—

Als eene zeldzaamheid kan men melden, dat door een veehandelaar te Rotterdam is aangekocht een os, van den heer J. DE KATER, te Zierikzee, en een dito van den heer J. HOOGENBOOM, te Noordwelle, wegende deze beesten naar gissing te zamen over de 3000 pond. Dezelve zijn gepasseerde week te Rotterdam gearriveerd, en per stoomboot naar Hull uitgevoerd.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 10 Junij. Sedert den 7. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Martha, W. Young, Mobile, katoen; der Zweij Bruder, A. Nielsen, Rudhburg, lijnzaad; Dorothea, D. H. Lucht, Holbeek, garst; Hoppet, J. E. Lernstrom, Stockholm, koper en teer.

Voor Brussel bestemd:

Industrie, A. J. Schapp, Heiligbafen, tarwe en zaad; Friedrich, A. Pucke, Bordeaux, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Guillielmo, L. le Brac, Liverpool, schors; Jupiter, J. Krafft, de vrouw Lidia, F. Pot, Romdina, J. Reemts, alle Oostzee; Conrad, C. Harmsen, Louise, J. Rickels, beide Riga, de vrouw Johanna, J. Deurn, Avontuur, alle ballast, the George, F. la Rue, Londen, Hendrika, E. J. Gust, St. Petersburg, Aurora, A. L. Pocker, Stettin, alle stukgoed; Macasser, C. Swart, New-York, stukgoed en passagiers.

---

tooneelen kunnen plaats hebben, die onze verontwaardiging in de hoogste mate opwekken.

Bestaat er echter geen middel, om dezen afschuwelijken handel te onderdrukken? Zou dit kwaad geheel ongeneeslijk zijn? Men heeft voorgeslagen, om Afrika door zendelingen te civiliseren en tot het Christendom te bekeeren, alswanneer men den menschenhandel met wortel en al zou kunnen uitroeijen. Dit schijnt ons nogtans niet toereikend, daar wij zoo weinig missionarissen hiertoe en tot hunne verdere roeping geschikt achten. Naar ons oordeel moesten deze bekeerders van het kleurige ras zelf zijn, 't geen zich, in het voorbijgaan gezegd, zeer gemakkelijk liet bewerkstelligen. Men heeft namelijk in Westindie vele daglooners en arbeiders noodig. Indien men deze nu uit Afrika haalde en na verloop van hunnen diensttijd vrij naar huis zond, zoo zouden zij de gewoonten en zeden der beschaafde wereld naar hun vaderland overbrengen en deze daar met de geregende lessen des Christendoms allengs diepe wortels vatten. Reeds is een voorbeeld voorhanden. De kleine, vrije staat Liberia aan de kust van Afrika heeft met gunstigen uitslag de vaan der beschaving opgeheven en reeds meer voor het christelijk geloof in die streken gedaan, dan alle philantropische bemoeijingen der Engelschen zaamgenomen. Alleen wijl het plan van Liberia niet van Engeland uitging, ziet dit rijk daar met wantrouwen op neder, en toch heeft men zich reeds kunnen overtuigen, dat kanonnen alleen ter onderdrukking van den slavenhandel niet toereikend zijn. Evenmin zou het veel baten, dat men alle handelverkeer met de slaven houdende staten geheel afbrak, een maatregel, waardoor men alleen aan het eigen fabriekwezen een gevoeligen slag toebrengen zou. Er blijft dus niets over, dan die staten door goedkoopheid en voortreffelijkheid van waren te verdringen.

EENE BEURS-GESCHIEDENIS.

Een der beroemdste mannen van de Parijsche beurs, op wiens handelingen iedereen met de grootste opmerkzaamheid acht geeft, bevond zich onlangs op de beurs in de beste stemming, en sloot talrijke koopen en verkoopen. De kleinere speculanten spanden al hunne scherpzinnigheid in, om te raden wat eigenlijk zijne handelingen bestuurde, waarom hij kocht of verkocht. Midden in zijne bezigheden, kreeg hij een brief; hij opende en las dien, waarop de anders zoo onbewegelijke gelaatstrekken van den bankier van eene sterke ontroering getuigden. - « Wat mag die brief wel inhouden?" vroegen de kleine speculanten elkander. Op het voorhoofd van den bankier trokken onweêrswolken te zamen. Hij riep een van zijne bedienden, en fluisterde dien eenige woorden in, waarop de jongman zich pijlsnel verwijderde. - « Ha, zeker een last van het hoogste aanbelang! Wie dat wist, diens geluk was verzekerd, doch de bedienden van den heer N... zijn onomkoopbaar: hij betaalt hen vorstelijk." De bankier roept nog een ander bediende, en geeft dien insgelijks een geheimen last. Ook dezen ziet men de beurs verlaten, en aanstonds eene der duurste en snelste rijtuigen van Parijs beklimmen. Wie dien brief bezat kon misschien millioenen winnen! De heer N... had hem in der haast niet in zijne brieventasch, slechts in den borstzak gestoken..... Wie nu de behendigheid van een zakkenrolder had!..... Drie seconden waren voldoende om den brief eens in te zien..... Eenige makelaars naderen den heer N...; spreken hem van Spanjaarden; hij schudt het hoofd; van Napolitanen, hij trekt een bedenkelijk gezigt; van de Russische leening, hij keert zich om; hij is verstrooid, onrustig, hij wil geene zaken doen..... Wie den brief eens had!..... Daar grijpt de geldvorst in zijn zak, en haalt zijne brieventasch te voorschijn, om iets aan te teekenen..... Bij die gelegenheid ontvalt hem het hoogst gewigtige papier. Een der omstanders, die met Argus-oogen al zijne bewegingen gadeslaat, ziet het op den grond liggen, en zet er aanstonds den voet op..... Om geen werelds-goed zou hij nu een duim breed van zijne plaats hebben geweken!..... Maar een buurman heeft ook het blad zien vallen; hij fluistert den man, die den brief onder den voet had in het oor: « ik heb gezien wat gij daareven gedaan hebt, en ik verraad u, wanneer gij geene gemeene zaak met mij maakt!"

Een derde is ook getuige geweest van het gebeurde, en dringt zich insgelijks in de compagnieschap. De eerste had weinig lust aan al die mededingers, en wilde het afmaken: hij bood 1,000 franken afstands-geld..... 5,000... volstrekt niet. De mededingers bieden hem van hunne zijde 10,000 franken om in het bezit van den brief te komen..... nog te weinig... 20,000 franken dan! « Nu, wat mij betreft," antwoordde de eerste, « ik ben een arme drommel, en heb juist geld noodig: ik stel mij met eene kleine maar zekere winst te vreden... doch in gereed geld, eer trek ik den voet niet weg." De koop gaat door, ieder der koopers geeft tien bankbiljetten van 1,000 franken, en de dwaas die het geluk met den voet trad, trok dien terug.... De beide koopers gaan ter zijde, om den brief te lezen.... zij lezen dien inderdaad, en verbleeken.... De inhoud was deze: « Lieve vriend. Er is nergens een vettere kalkoen met truffels te vinden, dan dien wij laatst zagen... Bij Vair... Varoua, overal magere dieren.... Eerst aanstaanden Vrijdag worden er betere gewacht.... Gij moet uwe weddenschap verliezen!" De heer N... had gewed eene vettere kalkoen op tafel te brengen, dan hij onlangs bij een zijner vrienden had zien verschijnen, en die de algemeene bewondering had weggedragen.... Op dat oogenblik dringt een der afgezondene bedienden door de menigte heen, met een gelaat, dat van vreugde schittert. Hij wenkt den Heer N..., deze snelt hem te gemoet, en volgt hem naar het beursplein, bij eene kabriolet. Daar lag een kalkoensche haan, rond als de aardkloot, wit als de sneeuw van den Etna. De Heer N... wreef de handen van genoegen.... De twee speculanten, koopers van zijn brief, die hem insgelijks gevolgd waren, wierpen gloeijende blikken van gramschap op het rampzalige dier.... De Heer N... kreeg hen in 't oog, en riep hun toe: niet waar Heeren, een kostbaar dier!.... en, voegde er in zijn vrolijke luim bij, « doe mij het genoegen en kom mij dat monster van middag helpen opeten." De beide genoodigden bogen, en namen het kostbare maal met weemoedige gezigten aan.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.